

Иван Вазов

Обновен народ

Професору Ив. Д. Шишманову

Да, таз война за нас морална беше баня.
Тоз подвиг упорит ни дигна, възроди,
духът ни из това горнило на страдањя
излезе по-як, здрав и цял се подмлади.

Бухтящия ураган пречистюва въздуха.
Къде сега онез прах, вон и мърсоти
на нашия живот? Литнаха, не се чуа.
Една велика страст в душите ни пламти.

Една велика страст, една велика мисъл
ни слива, движи, греј в тез кобни часове,
заветът, що сам бог в сърца ни е написал,
за жертви днес свети, велики ни зове.

И ний ги даваме за братята робове
без сметка и без жал – на бойните поля.
И сещаме се ний по-силни и по-нови,
и сякаш нова кръв в сърца ни се преля;

и чувство никакво дребнаво ил отровно
не ни мърси, а плам небесен в нас гори.
И сещаме се ний пораснали духовно
в тоз напън величав, по-чисти, по-добри.

Какъв запас от жар, от мъжество и сили,
високи доблести, духовни красоти
в народната душа небутнати се крили,
извикани навън от подвига свети!

Да, таз война за нас морална беше баня,
изкъпана оттам изскокна нашта чест,
светът на нов народ възторжено се кланя
и ний сами едвам познаваме се днес.

Ноември 1912

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4374>]